

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 16325/2022
14.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Чубрић, адвокат из ..., против тужене „Sberbank“ А.Д. Београд, коју заступа председник извршног одбора ББ, ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1045/2022 од 07.06.2022. године, у седници одржаној 14.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1045/2022 од 07.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1045/2022 од 07.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П бр. 4910/21 од 17.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности поступајућег суда. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев и утврђено да је апсолутно ништава одредба члана 4. став 2. тачка 1. Уговора о кредиту за куповину непокретности од 18.09.2013. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име стицања без основа незаконито наплаћене накнад еза обраду кредита исплати износ од 200 ЕУРА у динарској противвредности по средњем курсу НБС по стопи предвиђеној Законом о затезној камати почев од 18.09.2013. године до исплате. Ставом четвртим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка од 46.181,18 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 1045/2022 од 07.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је апсолутно ништава одредба члана 4. став 2. уговора о кредиту за куповину непокретности од 18.09.2013. године, а да се обавезе тужена да тужиоцу на име стицања без основа незаконито наплаћене накнаде за обраду кредита исплати износ од 200 еура у динарској противвредности по средњем курсу НБС по стопи предвиђеној Законом о затезној камати од 18.09.2013. године до исплате, а одлучио је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужена за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер је одлука у складу са правним ставом о дозвољености уговарања трошкова кредита усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, допуњеним на седници Грађанског одељења од 16.09.2021. године, а код утврђења да наведени уговор о кредиту не садржи побијану одредбу чл.4 став 2 тачка 1на којој тужилац заснива свој тужбени захтев, применом правила о терету доказивања. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у истоветним ситуацијама, не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду изнето на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости и стицања без основа поднета 11.03.2021. године. Вредност предмета спора је динарска противвредности износа од 200 ЕУР-а.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић